

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **W., spol. s r. o.**, zastoupené Mgr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, ul. 28. října č. p. 1001/3, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, Velká Hradební 48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2006, č. j. 15 Ca 234/2004 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2004, č. j. UPS/344/130732/04/Zá, ve znění rozhodnutí ze dne 3. 1. 2005, o opravě chyby v psaní. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Štětí, odbor výstavby a životního prostředí ze dne 23. 4. 2004, č. j. 1364/132-2/2003/OvaŽP/Pe-R, kterým bylo zastaveno územní řízení o umístění stavby „Malá vodní elektrárna – MVE Š.“ na pozemcích č. 2075, č. 2059, č. 2058, č. 2060 a č. 2065 v obci Š., katastrální území Š. I, zahájené k návrhům podaným žalobcem dne 29. 4. 2003 a 30. 4. 2003.

II.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud podle stěžovatele vyslovil, že žalovaný postupoval správně, pokud potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Štětí, které se opíralo o ustanovení § 35 odst. 1 a 3 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neboť žalobce měl povinnost doložit svůj návrh na vydání územního rozhodnutí příslušnými doklady; pokud tak neučinil, má možnost toto pochybení po zastavení řízení napravit tím, že podá návrh nový. Stěžovatel vzhledem k tomuto namítá kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť krajský soud nepřihlédl k obsahu spisu, když jeho součástí je i oznámení o probíhající územní řízení podle § 36 odst. 1 stavebního zákona ze strany Městského úřadu Štětí adresovanému S., a. s., jako účastníku stavebního řízení a Městskému úřadu Litoměřice jako dotčenému orgánu státní správy. S ohledem na tuto skutečnost je zřejmé, že stavební úřad již v této fázi postupoval podle ustanovení § 36 odst. 1 stavebního zákona a řízení tedy nespočívalo pouze ve fázi podle § 35 stavebního zákona a jednal v řízení, jež již bylo zahájeno. Krajský soud proto podle stěžovatele pochybil, pokud tuto okolnost právně vyhodnotil tak, že řízení o vydání územního rozhodnutí se nacházelo pouze ve stadiu přerušení, resp. před jeho oznámením podle § 35 stavebního zákona. Pokud se tak má stěžovatel vyjádřit k postupu Městského úřadu Štětí a Městského úřadu Litoměřice, poukazuje na ustanovení § 36 odst. 1 stavebního zákona. S ohledem na výše uvedené měly správní orgány vedeny zásadou oficiality samy uvedené stanovisko zajistit nebo způsobit fikci souhlasu s uvedenou stavbou. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud opomenul provést důkaz rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 13. 7. 2005, č. j. P/2581/2005/2000. Jinak by totiž soud musel dospět k závěru, že stěžovatel nemohl objektivně takové stanovisko v průběhu řízení o vydání územního rozhodnutí doložit. Poukaz na skutečnost, že stěžovatel může podat návrh znovu je zcela neadekvátní, neboť s totožný návrh o několik měsíců později podala konkurenční společnost. Stěžovatel odkazuje na obecný princip „*nemo turpitudinem suam allegare potest*“.

Krajský soud podle stěžovatele dále vyslovil, že souhlasné stanovisko S., a. s., ze dne 21. 9. 2004 k vyvedení výkonu z malé vodní elektrárny se váže k odlišné variantě technického řešení malé vodní elektrárny, než jaká byla navrhována, a pokud k němu správní orgány nepřihlédly, učinily tak v souladu se zákonem, neboť toto vyjádření by znamenalo změnu dokumentace předložené stavebnímu úřadu. Stěžovatel k tomu namítá kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatel založil do spisu podáním ze dne 24. 9. 2004, tedy téměř měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí, dopis ze dne 21. 9. 2004 obsahující stanovisko, kterým S., a. s., jako provozovatel distribuční soustavy souhlasila s navrženým připojením stavby na distribuční soustavu. S tímto dopisem předložil stěžovatel žalovanému též podrobnou dokumentaci, jakým způsobem bude toto připojení do distribuční soustavy realizováno. V tomto ohledu stěžovatel nechápe, jakým způsobem krajský soud dospěl k závěru, že takové stanovisko znamenalo změnu projektové dokumentace a že tedy nebylo možné takové stanovisko vzít v potaz. Takový závěr je nepřezkoumatelný, stěžovatel naopak tvrdí, že takové stanovisko bylo kvalitním doplňkem jeho projektové dokumentace a bylo v souladu s takovou dokumentací, jež by žádné změny nevyžadovala. Pokud krajský soud tvrdí opak bez toho, aby se touto věcí odborně zabýval, a následuje pouze tvrzení žalovaného, jeví se tento závěr navíc porušením zásady spravedlivého procesu, zejména z hlediska institutu tzv. *rovnosti zbraní*.

Stěžovatel má navíc za to, že mu není znám žádný právní předpis, který by podmiňoval vydání rozhodnutí o umístění stavby souhlasem provozovatele distribuční soustavy. Tato

skutečnost nevyplývá ze stavebního zákona ani z vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen „prováděcí vyhláška“). Pokud žalovaný tento souhlas vyžadoval, projevila se jeho základní neznalost elementárních právních předpisů v této oblasti. Naopak v ustanovení § 25 odst. 11 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), je uvedeno, že provozovatel distribuční soustavy je povinen připojit k soustavě zařízení každého a umožnit distribuci elektřiny každému, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení a dopravy a obchodní podmínky stanovené Pravidly provozování distribuční soustavy, s výjimkou případu prokazatelného nedostatku kapacity zařízení pro distribuci nebo při ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. O splnění těchto podmínek však nerozhoduje stavební úřad a už vůbec ne v územním řízení o umístění stavby. V opačném případě se jedná o protiprávní jednání, za které přísluší pokuta podle ustanovení § 90 energetického zákona. Žalovaný tak ve svém důsledku toleroval protiprávní jednání S., a. s., a to i bohužel poté, co o tomto protiprávním postupu byl vyrozuměn stanoviskem Energetického regulačního úřadu.

Krajský soud podle stěžovatele v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že Městskému úřadu Štětí nepříslušelo jakkoli řešit pochybnosti o správnosti v postupu Městského úřadu Litoměřice. Stěžovatel proti tomu namítá kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť Městský úřad v Litoměřicích jako příslušný správní orgán vydal dne 21. 7. 2003 stanovisko, ve kterém uvedl, že ve vztahu ke stavbě z hlediska zákona o vodách, zákona o ochraně ovzduší, zákona o ochraně zemědělského půdního fondu a zákona o lesích nemá námitek. Podle stěžovatele již na podkladě tohoto rozhodnutí mohl žalovaný a potažmo i Městský úřad Štětí žádost stěžovatele o umístění stavby posoudit a ve věci rozhodnout.

I pokud by tomu tak nebylo, stěžovatel se vyjadřuje k požadavkům Městského úřadu v Litoměřicích jako orgánu ochrany přírody a krajiny. Městský úřad v Litoměřicích svým rozhodnutím ze dne 3. 11. 2003 stanovil jako jednu z podmínek k projednání řízení o vydání uvedeného stanoviska předložení nájemních nebo jiných smluv, neboť prý na uvedeném území probíhá stejné řízení pro jiné subjekty. Tuto jedinou podmínku stěžovatel nesplnil a ani nemohl splnit, neboť k uzavření těchto smluv s vlastníky dojde teprve po právní moci územního rozhodnutí. Tato podmínka je v rozporu se zákonem 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“), ale i se stavebním zákonem, když v této fázi ještě snad podle stěžovatele platí ustanovení § 38 stavebního zákona.

Stěžovatel závěrem uvádí, že na rozdíl od krajského soudu má za to, že státní správa je ovládána principem služby veřejnosti, a proto nemůže jeden orgán státní správy tolerovat a přičítat stěžovateli k tíži okolnost, že jiný orgán státní správy je ve věci nečinný nebo že věc posuzuje v rozporu se zákonem.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že trvá na svém vyjádření k žalobě. Zamítnutí žaloby soudem považuje žalovaný za zcela oprávněné a kasační stížnost z nedůvodnou.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti.

V.

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního a soudního spisu následující rozhodné skutečnosti:

Stěžovatel žádostí ze dne 28. 4. 2003 podal návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby – malé vodní elektrárny Š. (tentýž návrh byl podán opětovně 30. 4. 2003). V této žádosti stěžovatel uvedl, že vlastníkem dotčených pozemků je Česká republika a právo hospodařit tímto majetkem státu má státní podnik P.L., s. p. Doklad o právním vztahu stěžovatele k dotčeným pozemkům bude doložen neprodleně po jeho obdržení, neboť jej není možné získat, aniž by bylo zahájeno územní řízení, na základě kterého je možno získat garanci financování stavby, kterou je podmíněn tento souhlas. Výzvou ze dne 23. 5. 2003 byl stěžovatel vyzván, aby předložil situační výkres a projektovou dokumentaci, včetně stanovisek dotčených orgánů státní správy a vyjádření správců. Současně s touto výzvou bylo předmětné řízení přerušeno.

Na základě výzvy stěžovatel požádal S., a. s., o poskytnutí vyjádření k dokumentaci k územnímu řízení pro stavbu – malá vodní elektrárna Š. a rovněž požádal Městský úřad Litoměřice, odbor životního prostředí, o vydání souhlasu k zásahu do toku a nivy řeky Labe. Společnost S., a. s., dne 13. 10. 2003 zaslala stěžovateli stanovisko, ve kterém je uvedeno, že již v současné době registruje jiného žadatele ke stejnému pozemku s platným stanoviskem k připojení malé vodní elektrárny na stávající vedení, přičemž další připojení nelze provést. Dále je zde konstatováno, že pokud se žadatel s platným stanoviskem k připojení vzdá požadavku na připojení, lze toto stanovisko přepracovat. Městský úřad Litoměřice, odbor životního prostředí, vydal dne 29. 10. 2003 a 3. 11. 2003 výzvu, jíž stěžovatele v bodě 2 a 3 vyzval k doplnění podané žádosti předložením nájemních smluv či smlouvy o smlouvě budoucí s vlastníkem pozemků dotčených navrhovaných stavbou. Do doby doplnění podání požadovanými podklady tento správní orgán zahájené správní řízení přerušil.

Dne 1. 12. 2003 Městský úřad Štětí vydal rozhodnutí č. j. 1364/132/2003/OVaŽP/Pe-R, jímž územní řízení o umístění stavby zastavil. Žalovaný toto rozhodnutí dne 2. 2. 2004 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení, v němž mu uložil postupovat podle ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona. Městský úřad Štětí následně dne 23. 2. 2004 vyzval stěžovatele, aby nejpozději do 8. 4. 2004 doplnil návrh z předchozího roku o další údaje a podklady, mimo jiné o souhlas provozovatele distribuční sítě s napojením a souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny.

Stěžovatel adresoval dne 7. 4. 2004 Městskému úřadu Štětí podání označené jako doplnění návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby, v němž současně navrhl, aby ve věci bylo nařízeno ústní jednání. Městský úřad Štětí stěžovateli sdělil, že podle § 21 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), správní orgán nařídí ústní jednání, vyžaduje-li to povaha věci, zejména přispěje-li se tím k jejímu objasnění, nebo stanoví-li to zvláštní právní předpis, přičemž v dané věci správní orgán uvážil, že se o takový případ nejedná.

Městský úřad Štětí vydal dne 23. 4. 2004 rozhodnutí č. j. 1364/132-2/2003/OvaŽP/Pe-R, jímž předmětné správní řízení opět zastavil. V odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil, že protože nebyl předložen písemný souhlas provozovatele distribuční sítě S., a. s., souhlas orgánu ochrany přírody Městského úřadu Litoměřice ani závazné stanovisko Městského úřadu Litoměřice k zásahu toku a nivy řeky Labe, jehož vydání předchází stanovisko Ministerstva životního prostředí, nezbylo stavebnímu úřadu jinak, než-li v souladu s § 35 odst. 3 stavebního zákona zahájené řízení zatavit.

V rámci odvolacího řízení stěžovatel namítal, že nezískání souhlasu provozovatele distribuční sítě nemůže být důvodem pro zastavení řízení, neboť není v souladu s právní úpravou. Dne 8. 7. 2004 obdržel stěžovatel dopis Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jímž mu bylo sděleno, že S., a. s., písemně tomuto úřadu oznámila, že je připravena stěžovateli vydat závazné stanovisko, a to na základě nově podané žádosti. Dopisem ze dne 26. 8. 2004 S., a. s., uvedla, že nemá k projektové dokumentaci k územnímu řízení připomínky, pouze nesouhlasí s navrhovaným technickým řešením vyvedení výkonu na severní stranu. Jako jediné možné technické řešení uvedla distribuční společnost připojení malé vodní elektrárny na jižní stranu za předpokladu dodržení jistých podmínek, které byly v tomto dopise specifikovány. O tomto stanovisku S., a. s., stěžovatel vyrozuměl dopisem ze dne 16. 9. 2004 žalovaného s tím, že tzv. „jižní varianta“ není optimální, a tudíž s distributorskou společností ještě jedná. Výsledkem jednání bylo poskytnutí souhlasu S., a. s., v dopise ze dne 21. 9. 2004 s navrženým připojením malé vodní elektrárny na vedení, a to v rozsahu stěžovatelem předložené projektové dokumentace. Toto stanovisko bylo zasláno žalovanému dne 24. 9. 2004.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 10. 2004 č. j. UPS/344/130732/04/Zá, odvolání stěžovatele zamítl s tím, že stěžovatel nedoložil zpracovanou dokumentaci, jejíž nedílnou součástí musí být i způsob vyvedení výkonu do stávající distribuční sítě, včetně souhlasu provozovatele distribuční sítě S., a. s., a že nedoplnil návrh na umístění stavby o souhlas orgánu ochrany přírody Městského úřadu Litoměřice a závazné stanovisko téhož orgánu k zásahu toku a nivy řeky Labe, jehož vydání předchází stanovisko Ministerstva životního prostředí.

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že „se předně soud zabýval námitkou stěžovatele o tom, že jeho návrh na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Malá vodní elektrárna – MVE Š.“ na pozemcích č. 2075, č. 2059, č. 2058, č. 2060 a č. 2065 v obci Š., katastrální území Š. I, byl bez dalšího projednatelný, když obsahoval stavebním zákonem vyžadované údaje i podklady vypočtené prováděcí vyhláškou. K této námitce soud předesílá, že s ní neztotožnil. Z dikce ustanovení § 35 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že k návrhu na zahájení územního řízení je třeba předložit řadu příloh, které se liší podle toho, k jakému z pěti druhů územních rozhodnutí návrh směřuje. Přesný výčet těchto připojovaných dokladů obsahuje ustanovení § 3 prováděcí vyhlášky, v němž je mj. uvedeno, že je třeba doložit údaje o splnění požadavků dotčených orgánů státní správy získaných podle zvláštních předpisů před

oznámením zahájení územního řízení, dále že je třeba doložit rozhodnutí, stanoviska, vyjádření, souhlasy, posouzení, popř. jiná opatření dotčených orgánů státní správy vyžadovaná zvláštními předpisy a dále že je třeba doložit stanovisko k posouzení vlivu stavby na životní prostředí, pokud je předepsáno zvláštními předpisy. Předložený návrh na vydání územního rozhodnutí by měl poskytovat dostatečný podklad pro posouzení umístění navrhované stavby, zejména pokud se jedná o vlivy na životní prostředí, jak stanovuje ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona. Posouzení, zda návrh na vydání územního rozhodnutí je bez dalšího projednatelný či že je zapotřebí jej ještě doplnit, je výlučně na příslušném stavebním úřadu.

Soud je toho názoru, že stavební úřad a posléze i žalovaný zcela oprávněně posoudili návrhy stěžovatele ze dne 28. 4. 2003 a 30. 4. 2003 na vydání územního rozhodnutí jako neúplné, když k nim stěžovatel nedoložil v konečném stádiu řízení souhlasné stanovisko S., a. s., k připojení vyvedení výkonu z malé vodní elektrárny k distribuční soustavě a také souhlas příslušného orgánu ochrany přírody s umístěním stavby a závazné stanovisko.

Soud se shoduje se žalovaným, že souhlasné stanovisko S., a. s., bylo jedním ze základních předpokladů pro vydání územního rozhodnutí, neboť z logiky věci vyplývá, že v případě malé vodní elektrárny je pro funkčnost této stavby klíčové, zda vůbec bude schopna na předem stanoveném úseku dodávat vyrobenou energii do distribuční sítě. K námitce stěžovatele, že stavební úřad toleroval protiprávní jednání S., a. s., ve věci poskytnutí stanoviska k zamýšlené malé vodní elektrárně a že nezohlednil řízení vedené před Energetickým regulačním úřadem s S., a. s., ve věci jejího pochybení, soud poznamenává, že v rámci správního řízení se musí příslušný stavební úřad zajímat pouze o to, zda předložené stanovisko vydal správní orgán věcně a místně příslušný a zda byla dodržena jeho zákonná forma. V předmětné věci všem těmto požadavkům negativní stanovisko S., a. s., ze dne 13. 10. 2003 dostalo. Chybějící stanovisko S., a. s., stěžovatel nepředložil ve lhůtě stanovené stavebním úřadem. Proto prvoinstanční správní orgán a posléze i žalovaný byli oprávněni uzavřít po marně vydané lhůtě k doplnění s přerušením řízení, že návrh stěžovatele na vydání územního rozhodnutí nebyl projednatelný, aniž by byli povinni jakkoliv zkoumat, proč stěžovatel nezískal souhlas od S., a. s. Při učinění tohoto závěru soud vycházel z toho, že řízení bylo zahájeno na návrh stěžovatele, a proto právě on měl opatřit veškeré podklady nutné k vydání žádaného rozhodnutí a navíc z žádného ustanovení nevyplývá povinnost správních orgánů vyvíjet v tomto druhu správního řízení jakoukoliv iniciativu při obstarávání podkladů pro nutných pro vydání územního rozhodnutí. V této souvislosti soud poukazuje na tzv. princip legální licence zakotvený v čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle něhož orgán státní správy může činit pouze to, co mu zákon ukládá. Stavební úřad nejenže neměl povinnost být aktivní při opatřování podkladů, on v daném případě ani nemohl vyvíjet žádnou iniciativu v tomto směru. Pro výše uvedený závěr svědčí i dikce ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona. V něm je stanoveno, že pokud je návrh na vydání územního rozhodnutí neúplný, stavební úřad vyzve navrhovatele k jeho doplnění ve stanovené lhůtě a za tím účelem přeruší správní řízení. Správní řízení zastaví tehdy, pokud nebyl návrh ve stanovené lhůtě doplněn. Řízení přitom může být přerušeno na maximálně 12 měsíců, bez možnosti prodloužení této lhůty. Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že správní orgány v případě neúplného návrhu nejsou vázány zásadou oficiality, a pokud neshledají návrh úplný i přes kvalifikovanou výzvu k doplnění úplný, mohou řízení bez dalšího zastavit. Navrhovatel má přitom možnost po zastavení řízení obstarat veškeré žádané poklady k územnímu řízení a podat si nový návrh. K pochybení ze strany S., a. s., soud poznamenává, že jestliže je stěžovatel přesvědčen o tom, že byl postupem S., a. s., poškozen, nic mu nebrání v tom, aby se náhrady škody domáhal u této společnosti.

Stěžovatel sice poukazoval na fakt, že v rámci odvolacího řízení žalovanému předložil chybějící stanovisko S., a. s., avšak tato skutečnost dle názoru soudu nemohla nikterak ovlivnit výsledek správního řízení. Souhlasné stanovisko S., a. s., ze dne 21. 9. 2004 k vyvedení výkonu z malé vodní elektrárny bylo totiž poskytnuto k naprosto odlišné variantě technického řešení malé vodní elektrárny, které neodpovídá podaným návrhům na vydání územního rozhodnutí. Soud je toho názoru, že změna v technickém řešení malé vodní elektrárny, která byla nakonec pro S., a. s., akceptovatelná, podmiňuje i změnu dokumentace navrhovaného umístění stavby. Fakticky se tak jednalo o jiný návrh na umístění stavby vyžadující změnu dokumentace a příslušných podkladů. Soud proto uzavírá, že souhlasné vyjádření S., a. s., k technickému řešení, jak bylo stěžovatelem zadokumentováno v územním řízení zahájeném na základě jejích návrhů ze dne 28. 4. 2003 a 30. 4. 2003, nebylo nikdy poskytnuto.

Pokud správní orgán po stěžovateli požadoval doložit souhlasné stanovisko dotčeného orgánu ochrany přírody k zamýšlené stavbě, pak postupoval zcela v souladu se stávající právní úpravou. Již z výše citované dikce ustanovení § 35 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že zamýšlená stavba se musí posuzovat z hlediska vlivů na životní prostředí, přičemž shodný požadavek obsahuje zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí, a zákon o ochraně přírody. Tomu pak koresponduje i výčet podkladů obsažený v ustanovení § 3 prováděcí vyhlášky, které je nutné doložit k návrhu na vydání územního rozhodnutí. Dále před vydáním územního rozhodnutí musí mít příslušný stavební úřad na zřeteli ustanovení § 126 stavebního zákona, které stanovuje, že pokud se dotýká dané řízení zájmů chráněných zvláštními předpisy (mezi něž patří i ochrana životního prostředí), může rozhodnout jen v dohodě popř. se souhlasem dotčeného orgánu státní správy. Pro vydání kladného územního rozhodnutí bylo tedy zapotřebí, aby bylo ve věci doloženo souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody, kterým byl v daném případě Městský úřad Litoměřice.

Na tomto místě soud považuje za potřebné uvést, že se neztotožnil s tvrzením stěžovatele o tom, že Městský úřad Litoměřice dne 21. 7. 2003 vydal stanovisko, na jehož podkladu mohl Městský úřad Štětí rozhodnout ve věci umístění malé vodní elektrárny. V tomto rozhodnutí je dotčeným orgánem státní správy výslovně sděleno, že z hlediska ochrany přírody a krajiny bude zapotřebí požádat jeho odbor o vydání závazného stanoviska a souhlasu k umístění stavby, což vylučuje možnost příslušného stavebního úřadu ve věci bez dalšího rozhodnout.

Jak již bylo poznamenáno výše, v územním řízení je výlučně navrhovatel, tedy stěžovatel, povinen doložit svůj návrh na vydání územního rozhodnutí patřičnými doklady tak, aby správní orgán mohl na základě podaného návrhu bez dalšího ve věci rozhodnout. Pokud není návrh úplný, ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona předvídá aktivitu směřující k doplnění podaného návrhu pouze na straně navrhovatele. Správní orgán má pouze povinnost kvalifikovaným způsobem navrhovatele upozornit na nedostatky a vyzvat jej k jejich odstranění. Žádnou další povinnost nemá. Na tomto místě soud opětovně poukazuje na tzv. princip legální licence, dle něhož orgán státní správy může činit pouze to, co mu zákon ukládá. Nelze proto s úspěchem vytýkat žalované straně, že měla z vlastní iniciativy zajistit souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody. Soud nesouhlasí ani s tím, že se v daném případě, kdy chybělo stanovisko dotčeného orgánu státní správy, uplatnila fikce souhlasu podle ustanovení § 36 stavebního zákona. Uplatnění tohoto ustanovení přichází v úvahu pouze tehdy, pokud je zahájení územního řízení oznámeno dotčeným orgánům státní správy. V předmětné věci však k oznámení zahájení územního řízení nikdy nedošlo, a to pro neúplnost podaných návrhů. Jedině v případě, kdy je návrh způsobilý k projednání, tedy kdy

je úplný, má stavební úřad vedle povinnosti nařídit ústní projednání i povinnost oznámit zahájení územního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům řízení. S ohledem na právě uvedené soud neshledal ani námitku stěžovatele, že mělo být ve věci nařízeno ústní jednání, důvodnou.

Nedůvodnou shledal soud i námitku stěžovatele ohledně toho, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a žalovaného jsou nepřezkoumatelná, protože neobjasňují, zda se plánovaná stavba dotýká významného krajinného prvku a zda dojde k zásahu do krajinného rázu, na což se pak váže nutnost dokládat nějaké souhlasné stanovisko a vyjádření orgánu ochrany přírody s navrhovaným umístěním stavby. Soud je toho názoru, že nebylo zapotřebí, aby se správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně zabývaly tím, zda daný úsek je významným krajinným prvkem či nikoliv. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody totiž jako jeden z významných krajinných prvků výslovně uvádí, že jím jsou vodní toky. Řeka Labe je bezpochyby vodním tokem, je tudíž významným krajinným prvkem dle zákonné právní úpravy. To, že se stavba týkala významného krajinného prvku, nebylo věcí správní úvahy, a proto nebylo zapotřebí, aby tato skutečnost byla nějak blíže objasňována. Ustanovení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody pak stanovuje, že významné krajinné prvky jsou chráněny před poškozováním a zničením, přičemž mezi takové zásahy toto ustanovení řadí zejména umístování staveb. Dále toto ustanovení výslovně zakotvuje povinnost tomu, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit si závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Z právě uvedeného vyplývá, že stěžovatel měl povinnost danou mu zákonem opatřit si závazné stanovisko, a proto plně postačovalo, pokud správní orgány ve svých rozhodnutích pouze odkázaly na zákonné ustanovení stanovující tuto povinnost. Rovněž tak je soud toho názoru, že nebylo zapotřebí, aby se správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně zabývaly tím, zda umístěním stavby může dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu, v důsledku čehož je pak zapotřebí doložit k územnímu řízení souhlas orgánu ochrany přírody. Z dikce ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody totiž jednoznačně vyplývá, že umístování staveb je činnost, která by mohla snížit či změnit krajinný ráz, přičemž k této činnosti je vždy nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Možnost snížit či změnit krajinný ráz je tedy dle zákona v případě umístování staveb vždy dána, není věcí správní úvahy. Proto i v tomto případě zcela postačovalo, pokud správní orgány ve svých rozhodnutích odkázaly na zákonné ustanovení stanovující povinnost doložit k územnímu řízení souhlas orgánu ochrany přírody.

K námitkám týkajícím se řízení před Městským úřadem Litoměřice, jakožto dotčeným orgánem státní správy, krajský soud poznamenal, že jsou pro posouzení věci irelevantní. Městskému úřadu Štětí a žalovanému totiž nepříslušelo pochybnosti stěžovatele o správnosti postupu Městského úřadu Litoměřice jakkoliv řešit. Z tohoto důvodu bylo vyloučené, aby se soud námitkami v tomto směru v tomto soudním řízení zabýval. Pro Městský úřad Štětí a pro žalovaného mohlo být (a také tomu tak bylo) směrodatné pouze to, zda návrhy stěžovatele na vydání územního rozhodnutí ve věci malé vodní elektrárny byly či nebyly úplné mj. i z hlediska poskytnutí vyjádření orgánů ochrany přírody. Poskytnutá vyjádření přitom mohli posuzovat pouze z toho pohledu, zda byla vydána věcně a místně příslušným správním orgánem a zda byla u nich dodržena zákonná forma.

Z žádného zákonného ustanovení ovšem nevyplývá, že by se příslušný stavební úřad měl případně zabývat i tím, z jakého důvodu navrhovatel nedoložil potřebné vyjádření dotčených orgánů státní správy na úseku ochrany životního prostředí, a popř. sám toto vyjádření si obstarat. Pokud není nikde v zákonné úpravě stanoveno, že příslušný stavební úřad má v územním řízení zohledňovat, proč nebyl žádaný podklad předložen či že jej má

obstarávat sám, nemůže tak činit z vlastní iniciativy, a to s ohledem na tzv. princip legální licence. Jestliže stěžovatel nebyl spokojen s délkou řízení ve věci poskytnutí závazného stanoviska a souhlasu s umístěním malé vodní elektrárny, které se vedlo na jeho návrh před Městským úřadem Litoměřice, se stanovenými hledisky, dle kterých se jeho návrh posuzoval a se způsobem vyřízení věci resp. nevyřízení věci, měl se domáhat nápravy u tohoto dotčeného orgánu státní správy. Pokud tak neučinil, když si ještě před podáním návrhů na vydání územního rozhodnutí neobstaral potřebné podklady, vystavil se riziku, že řízení o jeho návrzích na vydání územního rozhodnutí bude zastaveno pro neúplnost podaných návrhů.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že návrhy stěžovatele na vydání územního rozhodnutí nebyly úplné. Za této situace bylo výlučně na stěžovateli, aby se pokusil správním orgánem zjištěné nedostatky, na něž byl zevrubně upozorněn výzvami ze dne 25. 3. 2003 a ze dne 23. 2. 2004, napravit. Současně byl stěžovatel vyrozuměn o následcích nedoplnění návrhů ve stanovených lhůtách. Stěžovatel však veškeré stavebním úřadem požadované podklady ve stanoveném čase nedoplnil. Za této situace však nastaly veškeré stavebním zákonem stanovené podmínky pro zastavení řízení z důvodu neúplnosti návrhů stěžovatele na vydání územního rozhodnutí. Z tohoto důvodu soud neshledal, že by příslušný stavební úřad něčím pochybil, když předmětné územní řízení zastavil s odkazem na ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona. Tomuto závěru přitom zcela koresponduje obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že správní orgán v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav než rozhodl o zastavení řízení. Soud rovněž tak neshledal nějaké pochybení u žalovaného, který posléze v rámci odvolacího řízení prvoinstanční rozhodnutí jako správné potvrdil. Ani u žalovaného soud nezjistil žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že před vydáním svého rozhodnutí nedostatečně zjistil skutkový stav. Soud proto předmětnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to z důvodů, že založil do spisu dopis ze dne 21. 9. 2004 obsahující stanovisko, kterým S., a. s. jako provozovatel distribuční soustavy souhlasila s navrženým připojením stavby na distribuční soustavu. S tímto dopisem předložil stěžovatel žalovanému též podrobnou dokumentaci, jakým způsobem bude toto připojení do distribuční soustavy realizováno. V tomto ohledu stěžovatel nechápal, jakým způsobem krajský soud dospěl k závěru, že takové stanovisko znamenalo změnu projektové dokumentace, a tvrdil, že toto stanovisko bylo kvalitním doplňkem jeho projektové dokumentace a bylo v souladu s takovou dokumentací, jež by žádné změny nevyžadovala. Stěžovatel proto považoval tento konkrétní závěr za nepřezkoumatelný. Pokud krajský soud v dané věci následoval pouze tvrzení žalovaného, jeví se tento závěr navíc porušením zásady spravedlivého procesu, zejména z hlediska institutu tzv. *rovnosti zbraní*.

Nejvyšší správní soud k tomu z obecného hlediska konstatuje, že pokud v odůvodnění rozhodnutí absentuje vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, lze hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť toto nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Jedním

z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu je povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (srov. konstantní judikaturu Ústavního soudu např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Nejvyšší správní soud v tomto ohledu již judikoval: „*Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oba též dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se tedy při hodnocení důvodnosti stěžovatelovy námítky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu zaměřil na otázku, zda je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že konkrétní závěr krajského osudu, který stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný, je pouze podpůrným argumentem v odůvodnění rozsudku krajského soudu. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud při svém rozhodování vzal dopis ze dne 21. 9. 2004 v úvahu, a rovněž je seznatelné, jakými otázkami se krajský soud zabýval, jaké skutečnosti tvořily základ jeho rozhodnutí a proč podle jeho názoru souhlasné stanovisko S., a. s., které bylo poskytnuto k odlišné variantě technického řešení, znamená jiný návrh na umístění stavby. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů není a nemůže být založena na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu tudíž není důvodná.

Stěžovatel v daném případě spíše nesouhlasil s právním názorem krajského soudu, že se jednalo o nový návrh. Stěžovatel proti tomu namítal, že předmětné stanovisko bylo kvalitním doplňkem jeho projektové dokumentace a bylo v souladu s takovou dokumentací, jež by žádné změny nevyžadovala. Nejvyšší správní soud se v této dílčí otázce shoduje se stěžovatelem, neboť ve fázi před oznámením zahájení řízení není ještě podaný návrh úplný a navrhovatel ho má doplnit tak, aby poskytoval dostatečný podklad pro posouzení navrhovaného záměru v území. V dané fázi proto částečná změna či doplnění dokumentace neznámá vznik nového návrhu, ale pouze jakési „zkompletování“ původního neúplného návrhu. Poté, co stavební úřad shledá předložený návrh kompletním, oznámí zahájení řízení všem známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy. Posouzení této dílčí otázky však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť (viz odůvodnění k dalším námitkám) stěžovatel nedoplnil návrh na umístění stavby o souhlas orgánu ochrany přírody Městského úřadu Litoměřice a závazné stanovisko téhož orgánu k zásahu do toku a nivy řeky Labe, jehož vydání předchází stanovisko Ministerstva životního prostředí. Proto vzhledem k tomu, že navrhovatel svůj návrh na vydání územního rozhodnutí požadovaným způsobem

ve stanovené lhůtě o všechny potřebné podklady nedoplnil, stavební úřad územní řízení v souladu se zákonem (§ 35 odst. 3 stavebního zákona) zastavil.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. stěžovatel v kasační stížnosti nemůže uplatnit důvody, jež neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: „*Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.*“ (Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS). Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že stavební úřad již potupoval ve fázi podle ustanovení § 36 odst. 1 stavebního zákona, a tedy řízení nespočívalo pouze ve fázi podle § 35 stavebního zákona, a že jednal v řízení již zahájeném. Tato argumentace se poprvé objevuje až v kasační stížnosti, ačkoliv stěžovateli nic nebránilo v tom ji použít již v řízení před žalovaným správním orgánem nebo krajským soudem. Stěžovatel v žalobě pouze citoval ustanovení § 36 odst. 1 (*Stavební úřad oznámí zahájení územního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům a nařídí ústní jednání spojené zpravidla s místním šetřením. Místo a den ústního jednání, případně místního šetření sdělí stavební úřad jeho účastníkům nejméně 15 dnů předem. Současně upozorní účastníky, že své námítky a připomínky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto.*) a odstavec 3 stavebního zákona (*Dotčené orgány státní správy sdělí svá stanoviska ve stejné lhůtě, v níž mohou uplatnit své připomínky a námítky účastníci územního řízení. Potřebuje-li některý z orgánů státní správy pro řádné posouzení návrhu delší dobu, stavební úřad k jeho žádosti stanovenou lhůtu před jejím uplynutím přiměřeně prodlouží. Pokud dotčený orgán státní správy, jehož rozhodnutí či opatření vyžadované zvláštním předpisem bylo k návrhu získáno před oznámením zahájení územního řízení, nesdělí ve stanovené nebo prodloužené lhůtě stanovisko k návrhu, platí, že z hlediska jím sledovaných veřejných zájmů se stavbou či jiným opatřením v území souhlasí.*“), a uvedl, že má za to, že žalovaný a Městský úřad Štětí měli v navrhovaném případě postupovat v souladu se zákonem, a vedení zásadou oficiality měli sami uvedené stanovisko zajistit nebo způsobit fikci s uvedenou stavbou. V žalobě tedy stěžovatel pouze uváděl, že správní orgán měl postupovat v souladu s § 36 stavebního zákona, a v průběhu celého správního řízení ani v žalobě nevyslovil názor, že již bylo oznámeno zahájení řízení ve smyslu § 36 odst. 1 stavebního zákona. Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť podle jeho názoru krajský soud nepřihlédl k obsahu spisu, když jeho součástí je i oznámení o probíhajícím územním řízení podle § 36 odst. 1 stavebního zákona ze strany Městského úřadu Štětí adresované S., a. s., jako účastníku stavebního řízení a Městskému úřadu Litoměřice jako dotčenému orgánu státní správy. Nejvyšší správní soud však z obsahu správního spisu zjistil, že tento neobsahuje žádné oznámení o probíhajícím územním řízení podle § 36 odst. 1 stavebního zákona ze strany Městského úřadu Štětí. Nelze ani souhlasit s argumentací stěžovatele, že pokud by se v souzeném případě řízení skutečně nacházelo ve fázi po oznámení zahájení řízení, mělo při nesdělení stanoviska dotčeného orgánu státní správy k návrhu platit, že z hlediska jím sledovaných veřejných zájmů se stavbou v území souhlasí. Nejvyšší správní soud připomíná, že § 36 odst. 3 stavebního zákona výslovně uvádí, že tato situace nastává pouze, pokud rozhodnutí vyžadované zvláštním předpisem bylo k návrhu získáno před oznámením zahájení územního řízení, což se v daném případě nestalo. Právní

domněnka souhlasu by tak nemohla nastat, ani pokud by řízení bylo již ve fázi po oznámení jeho zahájení.

V první fázi územního řízení se stavební úřad zabývá toliko otázkou úplnosti návrhu. Podle ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona „*neposkytuje-li předložený návrh dostatečný podklad pro posouzení umístění navrhované stavby, zejména vlivů na životní prostředí, vyzve stavební úřad navrhovatele, aby návrh v přiměřené lhůtě, maximálně však 12 měsíců, doplnil potřebnými údaji nebo podklady, a upozorní jej, že jinak územní řízení zastaví. Nedoplní-li navrhovatel návrh na vydání územního rozhodnutí požadovaným způsobem ve stanovené lhůtě, stavební úřad územní řízení zastaví. Lhůtu o přerušení územního řízení nelze prodloužit dalším rozhodnutím.*“

Z citovaného ustanovení vyplývá, že návrh na zahájení územního řízení musí být dostatečným podkladem pro posouzení věci a že opatření úplných podkladů pro rozhodnutí je povinností navrhovatele. Jestliže z návrhu nelze navrhovaný záměr v území a jeho důsledky postačujícím způsobem posoudit, vyzve stavební úřad k jeho doplnění. Stavební úřad však může vyzvat k doplnění pouze takových podkladů, které jsou nezbytné k řádnému posouzení věci anebo jsou předepsány zvláštními předpisy.

Náležitosti návrhu na zahájení územního řízení a požadované přílohy určuje ustanovení § 3 prováděcí vyhlášky. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení se k návrhu na vydání územního rozhodnutí se přikládají mimo jiné rozhodnutí, stanoviska, vyjádření, souhlasy, posouzení, popřípadě jiná opatření dotčených orgánů státní správy vyžadovaná zvláštními předpisy. V posuzovaném případě je rozsah požadovaných podkladů široký, což je dáno jednak povahou územního řízení obecně, jehož účelem je ochrana veřejných zájmů a soulad různorodých přírodních, kulturních, technických a jiných hledisek v konkrétním území, jednak složitostí navrhovaného předmětu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že stavební úřad mohl jeho návrh o umístění stavby posoudit a ve věci rozhodnout již na podkladě rozhodnutí Městského úřadu v Litoměřicích ze dne 21. 7. 2003, ve kterém je uvedeno, že ve vztahu ke stavbě z hlediska zákona o vodách, zákona o ochraně ovzduší, zákona o ochraně zemědělského půdního fondu a zákona o lesích nemá Městský úřad v Litoměřicích námitek. S tímto názorem stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť podle ustanovení § 126 stavebního zákona, „*dotýká-li se řízení zájmů chráněných zvláštními předpisy (v poznámce pod čarou je odkaz mimo jiné na zákon o ochraně přírody a krajiny), rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Dotčený orgán státní správy může svůj souhlas vázat na splnění podmínek stanovených ve svém rozhodnutí (stanovisku, vyjádření, souhlasu, posudku apod.) v souladu se zvláštním zákonem, na jehož podkladě je oprávněn zájem chránit.*“ Jak již upozornil krajský soud ve svém rozsudku, Městský úřad Litoměřice jako orgán ochrany přírody a krajiny v rozhodnutí ze dne 21. 7. 2003, č. j. ŽP/2627/03, z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny sdělil, že v souladu s § 4 odst. 2 a § 12 odst. 2 je nutné požádat zdejší odbor o vydání závazného stanoviska a souhlasu orgánu ochrany přírody k umístění stavby z hlediska krajinného rázu.

Účelem zákona o ochraně přírody a krajiny je v souladu s jeho § 1 přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji. Zákon o ochraně přírody a krajiny tedy chrání krajinu jakožto část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem,

tvořenou souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky, a chrání též prostřednictvím § 4 významné krajinné prvky a prostřednictvím § 12 její ráz. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny řadí mezi významné krajinné prvky vodní toky. Podle § 4 téhož zákona k zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Krajinným rázem pak je podle § 12 téhož zákona zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Krajinný ráz je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území a kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny k umísťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Pro vydání územního rozhodnutí tak v posuzovaném případě bylo třeba, aby bylo doloženo stanovisko orgánu ochrany přírody ve smyslu § 4 odst. 2 a § 12 odst. 2 zákona na ochranu přírody a krajiny.

Stěžovatel se dále vyjadřoval k požadavkům Městského úřadu v Litoměřicích, který jako orgán ochrany přírody a krajiny rozhodnutím ze dne 3. 11. 2003 stanovil jako jednu z podmínek k projednání řízení o vydání uvedeného stanoviska předložení nájemních nebo jiných smluv, neboť na uvedeném území probíhá stejné řízení pro jiné subjekty tak, že tuto podmínku stěžovatel nemohl splnit, neboť k uzavření těchto smluv s vlastníky mělo dojít teprve po právní moci územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, že v posuzovaném případě výše uvedená stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny jsou samostatným správním rozhodnutím, které podléhají samostatnému soudnímu přezkumu. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2006, č. j. 2 As 51/2005 - 34, www.nssoud.cz, podle kterého rozhodnutí podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nesplňuje znaky rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., neboť tímto aktem se ze strany příslušného správního úřadu autoritativně stanoví, zda určitou aktivitou lze zasáhnout do konkrétního krajinného rázu. Na této skutečnosti nic nemění, je-li k určité činnosti, v níž se má takový zásah realizovat, třeba ještě další rozhodnutí podle zvláštních předpisů. Ve vztahu k předmětu posuzování zásahu do krajinného rázu jde o rozhodnutí konečné. Rovněž lze odkázat na rozsudek ze dne 13. 8. 2003, č. j. 7 A 198/2000 - 51, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že závazné stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody k zásahu do významného prvku je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního, neboť tímto aktem se ze strany příslušného správního úřadu autoritativně stanoví, zda určitou aktivitou lze zasáhnout do konkrétního významného krajinného prvku. V daném případě proto není Nejvyšší správní soud povolán k tomu, aby v daném řízení posuzoval zákonnost požadavků orgánu ochrany přírody a krajiny. Pokud stěžovatel nebyl spokojen s délkou řízení a požadavky orgánu ochrany přírody a krajiny, měl se domáhat nápravy u tohoto dotčeného orgánu státní správy. Nad rámec výše uvedeného však lze se stěžovatelem souhlasit, že Městský úřad v Litoměřicích nebyl oprávněn požadovat předložení nájemních nebo jiných smluv, neboť ani stavební zákon, ani zákon na ochranu přírody a krajiny nestanovuje tento požadavek, pokud daný navrhovatel má souhlas vlastníka. Z argumentace stěžovatele v podaném odvolání a rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2004, č. j. UPS/344/130732/04/Zá, však vyplývá, že důvodem pro přerušení řízení před orgánem ochrany přírody a krajiny bylo nejen nepředložení výše uvedených smluv, ale i nedoložení stanoviska Ministerstva životního

prostředí k zásahu do nadregionálního biokoridoru toku Labe, které předchází stanovisku orgánu ochrany přírody a krajiny podle § 4 odst. 2 zákona na ochranu přírody a krajiny. Stěžovatel v odvolání namítal, že Ministerstvo životního prostředí sice nemůže danou situaci posoudit, aniž by obdrželo projektovou dokumentaci, avšak že tuto dokumentaci může obdržet pouze prostřednictvím stavebního úřadu. Povinnost předložit Ministerstvu životního prostředí předmětnou dokumentaci však má navrhovatel, jak správně uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud opomenul provést důkaz rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 13. 7. 2005, č. j. P/2581/2005/2000. Z rozsudku krajského soudu však vyplývá, že se krajský soud námitkou protiprávního jednání S., a. s. ve věci poskytnutí stanoviska k zamýšlené stavbě a s tím souvisejícím řízením před Energetickým regulačním úřadem důkladně zabýval. Uvedené rozhodnutí Energetického regulačního úřadu stanovilo, že S., a. s. byla povinna ve stanovisku ze dne 13. 10. 2003 stanovit podle § 25 odst. 11 písm. c) energetického zákona podmínky připojení na distribuční soustavu S., a. s. Krajský soud pak k pochybení ze strany S., a. s. v rozsudku poznamenal, že stěžovateli nic nebrání v tom, aby se domáhal náhrady škody u této společnosti. I Energetický regulační úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že procesní ochranu práva na připojení nelze očekávat od územního řízení o umístění stavby. Vyjádření distribuční společnosti je jedním z neopomenutelných podkladů pro takové řízení, ale příslušný stavební úřad nemůže vynucovat od distribuční společnosti, aby určité vyjádření podle energetického zákona pro účely územního řízení vydala.

Rovněž lze souhlasit s názorem krajského soudu, že pro funkčnost navrhované stavby malé vodní elektrárny je klíčové, zda bude schopna na předem stanoveném úseku dodávat vyrobenou energii do distribuční sítě. V daném případě proto bylo doložení stanoviska provozovatele distribuční soustavy nezbytné, i podle § 3 odst. 4 písm. f) prováděcí vyhlášky se k návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby podle místa, druhu, rozsahu a předpokládaných účinků stavby přikládají další podklady, ze kterých musí být dostatečně zřejmé zejména nároky stavby na vodní hospodářství, energie, dopravu (včetně parkování), zneškodňování odpadů a předpoklady napojení stavby na stávající síť technického vybavení území. Provozovatel distribuční soustavy je podle energetického zákona povinen připojit k soustavě zařízení každého a umožnit distribuci elektřiny každému, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení a dopravy a obchodní podmínky stanovené Pravidly provozování distribuční soustavy, s výjimkou případu prokazatelného nedostatku kapacity zařízení pro distribuci nebo při ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. V řízení o umístění stavby tak je třeba doložit, že je připojení navrhované stavby na distribuční soustavu S., a. s. z provozně – technických hledisek realizovatelné (důvody zamítnutí připojení mohou být podle energetického zákona a vyhlášky č. 18/2002 Sb., o podmínkách připojení a dopravy elektřiny v elektrizační soustavě pouze technicko – provozní, aby byla zachována rovnost hospodářské soutěže mezi investory nových výroben elektřiny).

Nejvyšší správní soud z důvodů shora uvedených dospěl ke shodnému názoru jako krajský soud, neboť vzhledem k tomu, že stěžovatel svůj návrh na vydání územního rozhodnutí požadovaným způsobem ve stanovené lhůtě o všechny potřebné podklady nedoplnil, stavební úřad územní řízení zastavil v souladu se zákonem (§ 35 odst. 3 stavebního zákona).

VIII.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

VII.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu